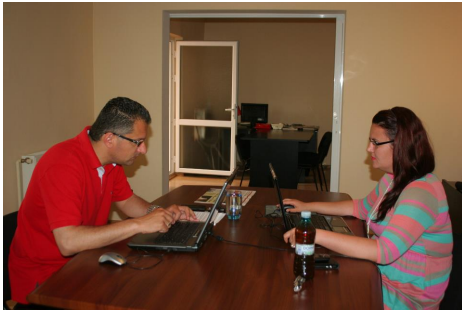


Scris de Octavian D. CURPAȘ - Phoenix, Arizona - SUA
Luni, 25 Iunie 2012 07:50



„Fără să vrei, meseria de jurnalist te face să descoperi lumea, cu bune și cu rele”
„M-am născut în Constanța în a treia zi a toamnei lui 1981.[...] am fost prima dintre „samoilonci”

născută în Constanța, mama fiind tulceancă, tata cernavodean, mamaia născută în Lanurile (o comună din județul Constanța), tataia pe lângă Brăila, iar unchiul meu, Adrian, fratele tatălui, în Murfatlar (pe atunci Basarabi). De altfel, Adi a fost fratele meu, nicidecum unchi. De câțiva ani buni locuiește în Canada, împreună cu familia. Pot spune că sunt printre puținii norocoși cărora viața le-a dat un mare dar. Sunt copil singur la părinți. Însă, am o soră. O cheamă Andreea și este prietena mea cea mai bună de când eu aveam aproape 3 ani și ea cu unul mai mult. De atunci... așa o ducem, cu multă iubire, cu secrete numai de noi știute și, în ciuda faptului că locuim în orașe diferite (ea este în București de mai bine de 10 ani), suntem la fel de apropiate. Nu este acesta un noroc?!” - ne spune Corina-Mihaela Samoilă, redactor șef adjunct al ziarului „ZIUA de Constanța”.

A crescut alături de bunici, fiind răsfățata bunicului care își dorise un nepot, fapt pentru care a reușit să-i insuflă dragostea pentru fotbal, devenind o mare microbistă, după cum ne și mărturisește - „mai băiat decât nepotul pe care îl visa. Cred că prima amintire pe care o am cu mine este de pe stadionul Farul. Băncuțele verzi, din lemn, se încălziseră de soarele „de la matineu“, îmi frigeau pulpițele, iar eu, ca o domnișoară, mă mândream cu rochița mea în carouri alb/bleu, cu pieptar pe care erau brodate o rață și niște floricele. Marea dezamăgire a lui Licuță, în ceea ce mă privește, a fost că am devenit mare rapidistă și nu am ținut cu Farul, echipa lui de suflet.”

Deși încă din liceu visa să facă jurnalism și a urmat timp de un an cursurile facultății de profil din cadrul Universității Hyperion din București, revine la Constanța și absolvă Facultatea de Psihologie, secția Psihopedagogie Specială, din cadrul Universității Ovidius Constanța, după care revine la prima dragoste, jurnalismul.

Este spontană, deschisă și foarte realistă, conștientă fiind de faptul că meseria de jurnalist, mai ales în cazul femeii, nu este o meserie pe care să o practici „până la adânci bătrâneți. Femeia are nevoie să fie aproape de casă, are responsabilități, iar job-ul acesta este mare consumator de timp și de energie.” Crede în valorile familiei și se dedică în aceeași măsură profesiei și celor dragi, deși „agitația cotidiană ne împiedică, deseori, să mai avem pasiuni, să mai citim ori să ne plimbăm” și așteaptă ca atunci când va avea o viață liniștită să se poată bucura din plin de „cărțile rămase neatînse în bibliotecă”.

Octavian Curpaș (Î): Ce anume v-a determinat să alegeți profesia de jurnalist?

Scris de Octavian D. CURPAȘ - Phoenix, Arizona - SUA
Luni, 25 Iunie 2012 07:50

Corina-Mihaela Samoilă (R): Prin clasa a X-a sau a XI-a mi-am dorit să lucrez în radio. Tatăl meu era prieten cu directorul de atunci al unui post local de radio și mă încurajase într-un fel spunându-mi că acestuia îi place vocea mea, dar și gusturile mele în materie de muzică. De acolo până la jurnalism... Îmi doream să dau la Medicină Veterinară însă m-am convins că nu am atâta sânge rece. Am absolvit liceul și am devenit studentă la Jurnalism, în București. M-am întors acasă după un an din cauza unei anume conjuncturi (dor de casă, niște probleme în familie) și am dat la Psihologie.

Î: Când ați început să lucrați pentru ziarul "ZIUA de Constanta"?

R: La două săptămâni de la absolvire am intrat în redacția „ZIUA de Constanta”. Era 29 iulie 2005. Tata îl cunoștea pe redactorul-șef adjunct de pe atunci și i-a zis că au nevoie de oameni. Nu cred că voi uita vreodată ziua aceea. Știu și acum ce haine purtam, ce s-a întâmplat, cu cele mai mici detalii. Poate a fost soarta.

Î: Cum arată o zi de lucru din viața dumneavoastră?

R: Mereu altfel. Sau, de cele mai multe ori altfel. Începem programul la 9.00 și plecăm înspre casă în jur de 19.00, în funcție de finalizarea ediției. Uneori mai intervin evenimente și după orele de program, alteori sâmbăta... Asta este viața de jurnalist. Presa scrisă și-a schimbat coordonatele. Scriem nu numai pentru ediția print, ci și pentru cea online. Orice știre este publicată în timp real, trebuie viteză de reacție. Ziarul, în forma lui online, a devenit agenție de știri. Este destul de solicitant.

Î: Care este știrea cea mai de impact pe care ați publicat-o vreodată?

R: Dacă ne luăm după citirile de pe site cred că este acest reportaj:

<http://www.ziuaconstant.ro/rubrici/reportaj/tatuajul--arta-din-spatele-trend-ului-galerie-foto.html>. Este pe locul 2 în Top 500 al celor mai citite materiale de pe www.ziuaconstant.ro.

Înseamnă ceva, nu?

Î: Vă rog să numiți un aspect al profesiei de jurnalist care vă fascinează cel mai mult?

R: Nu te poți plictisi niciodată. Treci prin multe stări. Uneori te plafonezi, ești apatic zile întregi, îți lipsește pofta de a scrie, nu ai inspirație. Întotdeauna se întâmplă câte ceva care te va scoate din starea asta. În plus, cunoști oameni, treci prin situații, participi la evenimente. Sunt particularități ale meseriei. Părțile frumoase. Din păcate există și părți mai urâte.

Î: Există anumite momente din cariera de jurnalist care se detașează net de activitatea dumneavoastră obișnuită?

R: Momentele sunt multe. În șapte ani am trăit atâtea în meseria asta... încât anumite momente intense și foarte importante se șterg rapid din memorie. Sau poate că nu am puterea să aleg ceva. Totuși, într-un an, eram în concediu și plecasem în București, la prietena mea cea mai bună. Stăteam singură în casă și mă plictiseam când mi-am amintit că primarul Radu Mazăre este născut în București. Dintr-o declarație de avere am găsit adresa și am mers acolo, am vorbit cu vecinii, cu cei care l-au văzut crescând. Nu mi-a plăcut niciodată Mazăre, nu sunt printre fanii săi, dar atunci am văzut copilul din adultul pe care aproape că îl disprețuiesc. A ieșit un reportaj foarte frumos. Să nu mai spun că am luat și primă în concediu. La câțiva timp după aceea i-am luat un interviu lui Radu Mazăre. Am folosit informațiile aflate pe teren și i-am reamintit de copilărie, de tatăl său decedat. I-au dat lacrimile. Pentru mine, să „scot” omul din Radu Mazăre, a fost o realizare. Am avut onoarea să-i iau interviu lui Gil Dobrică, regretatul cântăreț, și el un mare iubitor al Rapidului.

Î: Sunt anumiți jurnaliști pe care i-ați avut ca model când v-ați decis să deveniți jurnalist?

R: Nu cred că am avut un model. Cred că mi-a plăcut doar foarte tare să scriu.

Î: Care considerați că sunt cele mai întâlnite mituri despre profesia de jurnalist?

Scris de Octavian D. CURPAȘ - Phoenix, Arizona - SUA
Luni, 25 Iunie 2012 07:50

R: În România? Că jurnaliștii iau șpagă, că jurnalistele sunt femei ușoare. Din păcate, exemple de acest gen au fost destul de multe și astfel s-au întipărit în mintea oamenilor. Nu este o regulă. Acestea sunt ideile negative preconcepute. Apoi, oamenii cred că un jurnalist știe tot și când spun tot mă refer la absolut TOT. Nu este chiar așa. Avem și noi „felia“ noastră.

Î: Ce părere aveți despre legile care guvernează meseria de jurnalist? Ce anume considerați că lipsește din legislație cu privire la statutul jurnalistului?

R: Jurnalistul trebuie să fie foarte atent la ce scrie, să se documenteze bine, să... doarmă liniștit noaptea. Însă, justiția din România este așa cum o știm și... niciodată nu poți fi prea sigur, dacă te dă cineva în judecată. Toți am dat măcar o declarație la Poliție sau am avut vreun proces. Legea din România nu prea apără jurnalistul, mai degrabă îl pune la zid.

Î: Cum vedeți colaborarea dintre jurnaliști și autoritățile locale? Există cooperare din partea autorităților?

R: Depinde de autorități, de politicieni, de oameni. Jurnaliștii sunt văzuți de mulți ca niște dușmani. Nu înțeleg oamenii, și pace, că tu îți faci treaba și nu ai nimic personal cu ei. Dacă scrii rău de vreunul se transformă automat în dușmanul tău. Din fericire, am întâlnit și excepții. Anumiți oameni înțeleg rolul ziaristului și văd omul din spatele celui care „îl dă la gazetă“. Fără să vrei îți faci mulți dușmani.

Î: Ce schimbări ați dori să vedeți în urma publicării articolelor dumneavoastră?

R: Aș vrea să văd că autoritățile iau măsuri, că iau în seamă ce scriem noi. Se întâmplă rar, din păcate. Oricât de documentate și de adevărate ar fi informațiile pe care noi le scriem, rareori au efect vizibil. Este vorba despre cutuma românească de a ascunde gunoiul sub preș. Așa ne facem și noi că nu vedem neregulile, ilegalitățile. Aici, cred eu, de vină este alegătorul. De fapt, alegătorul român este „orb“, nu vrea să gândească, să se informeze înainte de a vota.

Î: Considerați că presa din România este, în general, obiectivă atunci când elogiază sau critică pe cineva? Jurnaliștii se documentează suficient înainte de-a scrie?

R: În general... presa din România reacționează bine la stimuli. Unul ar fi banii. Patronii implicați în politică, ai televiziunilor sau ziarelor de pe aici fac mult rău branșei. Mulți sunt văzuți ca „tonomate“ care spun sau scriu numai ce și cum vrea șeful. Sunt și cazuri dintr-astea. Din nou, se generalizează foarte mult. Există excepții care confirmă regula. Iar anchetele, oricât de stimulate ar fi ele, trebuie luate în seamă, pentru că atrag atenția asupra unor adevăruri.

Î: Petreceți foarte mult timp în redacție. Când vă mai faceți timp și pentru dumneavoastră și familie?

R: Pe Cătălin, iubitul meu, îl văd seara, acasă, dar comunicăm destul de mult în timpul zilei. Vorbim la telefon, prin sms-uri sau cu ajutorul unor programe pe Internet. Mâncăm împreună seara și dimineața, nu sărim peste mesele împreună decât foarte rar. Părinții mi-i văd destul de rar, la fel și pe bunica. Dar vorbim. Noroc cu telefoanele...

Î: Cum arată litoralul românesc în sezonul 2012?

R: Vă spun sincer, nu am călcat în Mamaia ori în zona sudică a litoralului vara aceasta. Pot să vă spun că stațiunea din apropierea Constanței s-a transformat într-un soi de cartier, mai ales din cauza numeroaselor imobile de locuințe construite în ultima vreme și că alternează bodegile, să nu ne ferim să le spunem pe nume, cu localurile de fițe în care ochelarii de soare nu se scot nici seara (e un moft al „cocalarului“ român, să conducă/meargă/stea la terasă purtând ochelarii de soare chiar și după apusul soarelui). Nu intuiesc mari schimbări față de anii trecuți.

Î: La Constanța veneau, pe vremuri, nordicii și nemții, cehii și polonezii... Mai sunt la fel de mulți turiști străini și din ce țări?

Scris de Octavian D. CURPAȘ - Phoenix, Arizona - SUA
Luni, 25 Iunie 2012 07:50

R: Din păcate, nu prea mai vedem străini. Celebrele suedeze au rămas doar în memoria taților noștri. În Constanța mai vezi filipinezi, marinari veniți cu vasele ce ajung prin Port sau studenții străini. Poate or mai fi și turiști, dar rari... „Străinii” noștri au devenit bucureștenii, care vin în fiecare sfârșit de săptămână pentru o noapte, două, în club și niște plajă. Trist...

Î: Privatizarea hotelurilor de pe litoral a fost benefică pentru unii, dezastruoasă pentru alții. Cum au influențat aceste schimbări numărul turiștilor străini care vizitează litoralul românesc?

R: Așa cum am spus anterior, nu prea sunt străini. Este adevărat, Mamaia are hoteluri de 5 stele, faimoase în branșă, la care „trag” oameni cu bani din țară sau din străinătate. Unul dintre acestea este Hotelul Vega, cel în care a fost filmat „Nea Mărin Miliardar”. Totuși, românul de rând nu-și poate permite prețuri de 5 stele. Mai mult decât atât, întreg litoralul românesc este foarte scump, iar românii au început să ia calea altor țări pentru vacanțe. Auzi mai degrabă de sejururi în Bulgaria, Grecia, Turcia, decât la Mamaia sau Neptun. Și mi se pare firesc. Nu avem un litoral cu care ne putem mândri în mod deosebit. Dacă nici românii nu vin... d-apăi străinii.

Î: Pe de altă parte, la Venus, Neptun, Jupiter ș.a.m.d. am înțeles că există hoteluri noi, la standarde occidentale. Sunt afaceri profitabile aceste hoteluri de 3, 4 sau 5 stele, având în vedere faptul că pe litoralul românesc și hotelurile de 2 stele sunt foarte scumpe? Atrag suficient de mulți turiști?

R: Nu, nu cred că sunt. Astfel de hoteluri găsim pe tot litoralul, pentru că a fost un hobby pentru înstăriții de după revoluție să investească în turism și în imobiliare. Cine are bani de 4, 5 stele? Nu românul. Iar străinul nu prea mai alege litoralul nostru. Acum, turiștii străini preferă alte zone ale României.

Î: Cred că de când a apărut baza militară de la Kogălniceanu e plină Constanța de alt tip de turiști decât în urmă cu 20-30 de ani... soldați americani în weekend-urile din sezon. Am dreptate?

R: Sunt câțiva. Recunosc, nu prea ies eu în weekend, mai ales pentru că sâmbăta este singura mea zi liberă și absolut insuficientă pentru a rezolva toate problemele restante ale săptămânii. Totuși, americanii nu au împânzit Constanța. Cred că sunt foarte așteptați de patronii de baruri și cluburi. Totuși, nu lipsesc din peisaj.

Î: În ce fel i-a influențat pe constănțeni, în timp, contactul cu turiștii străini? Sunt constănțenii mai occidentali decât alți români care nu au contact cu străinii tot timpul?

R: O, nu, eu nu sunt de părerea aceasta. Spre exemplu, ardelenii sunt mult mai open minded decât noi. Constănțenii nu se pot lipsi de „aura” aceea balcanică, total nepotrivită în vremurile noastre. Noi suntem ca într-un film de Emir Kusturica, la noi se ascultă manele (proaste), sunt cluburi de gen, tinerii admiră indivizii plini de aur, nicidecum pe cei culti, școala nu prea mai contează, însă mașina pe care o conduci are mare importanță. Trăim după standarde total nepotrivite, lucru pe care nu îl pot înțelege. Mulți tineri nu lucrează din comoditate, din plăcerea de a sta pe banii părinților. Standardele de viață s-au schimbat foarte mult în ultima vreme, nicidecum în bine.

Î: Litoralul românesc este astăzi la mare concurență cu cel bulgăresc. Litoralul bulgarilor e mai arid, plajele mici, munții lângă plaje, dar cu toate acestea atrag mai mulți turiști pentru că e mult mai ieftin decât în România iar serviciile sunt de calitate superioară.

R: Un cântec aflat acum în topurile noastre spune că „un weekend la Mamaia e cât un sezon la Varna”. Cred că acesta este răspunsul. Românii sunt „capră râioasă cu coadă bățoasă”, cum spun bătrânii. Avem nevoie de turiști, mai ales de cei străini, însă nu facem nimic să-i atragem. Nici măcar pe cei autohtoni. Mamaia a devenit stațiune de sfârșit de săptămână, un loc în care patronii de cluburi trăiesc bine, dar cam atât. Eu, recunosc, pot număra pe degete dațile în care

Scris de Octavian D. CURPAȘ - Phoenix, Arizona - SUA
Luni, 25 Iunie 2012 07:50

am fost, anul trecut, în Mamaia. Nu-mi mai place.

Constanța nu mai are cu ce să atragă turiștii. Muzeul de Istorie Națională și Arheologie a fost reabilitat abia anul acesta, zona peninsulară este distrusă, Cazinoul... de nedescris. Ce să vadă turiștii? Noi, localnicii, vedem doar planuri și așteptăm să fie puse în aplicare. Ei văd doar gropi și ruine. Bineînțeles, Constanța mai are încă aerul acela boem în zona peninsulară, iar acum miroase minunat a tei. Aș vrea să se înțeleagă faptul că orașul nostru nu este urât, ci doar, din punctul meu de vedere, defectuos administrat.

Î: Am omis să vă întreb dacă cunoașteți limbi străine și care sunt acelea.

R: Franceză, engleză și puțină spaniolă. Îmi place foarte tare portugheza, mi-ar plăcea să o învăț.

Î: Ce țări ați vizitat până în prezent?

R: Nu am călătorit foarte mult. Nici pe departe atât cât mi-aș fi dorit. Am fost, cu autocarul, în Franța. Așa că am văzut Ungaria, Austria, Germania...

Î: Ce destinații preferați pentru viitor?

R: Oriunde am de văzut ceva frumos și interesant.

Î: Aveți și un blog personal, <https://coripucca.blogspot.com/>. Ce ne puteți spune despre conținutul lui? Când l-ați conceput și cu ce scop?

R: Am început să scriu pe blog din dorința de a nu mă plafonez cu textele făcute pentru job. Când scrii pentru tine și pentru sufletul tău este altceva, când nu te presează nimeni și nimic, când poți să-ți pui sufletul în cuvinte. Am scris destul de mult într-o perioadă, iar blogul mi-a devenit confident. Am scris povești adevărate amestecate cu povești închipuite, părți din viața mea, din sufletul meu. Nu am mai scris de câțiva timp, însă postez mâncărurile pe care le prepar. L-am transformat în blog de bucătăreasă începătoare.

Î: Cum vă petreceți timpul liber? Care sunt hobby-urile dumneavoastră?

R: Mai nou îmi place foarte tare să gătesc pentru iubitul meu. Este noua mea pasiune. Mă cred un mic Master Chef. Îmi place foarte tare să citesc, să ascult muzică și să călătoresc. Însă, pentru toate este nevoie de timp.

Î: Fiindcă ați adus vorba, vă rog să ne spuneți câteva cuvinte despre iubitul dumneavoastră. Cum privește meseria de jurnalist?

R: Iubitul meu, Cătălin, muncește la fel de mult ca și mine, deci ne vedem seara, acasă. Ne leagă o poveste de mai bine de 8 ani, ca un film. Cred că dacă ne-am pune pe scris am scoate un roman, în adevăratul sens al cuvântului, din povestea noastră. Dar, simt că ne-am găsit liniștea și când ajung acasă, relele zilei nu mai există. Acasă este raiul pe pământ. Asta este tot ce contează.

Î: Ce fel de muzică ascultați?

R: Am fost o adolescentă îndrăgostită de Jim Morrison și de Kurt Cobain. Ascult rock, mai ales dintr-acela vechi, Janis Joplin, Led Zeppelin, The Doors, dar și blues, latino și mai toate genurile de muzică, mai puțin house și manelele care au făcut celebră România.

Î: Planuri de viitor? Puteți să ne împărtășiți câteva dintre ele?

R: Îmi doresc să fim sănătoși, eu și ai mei. Cred că este cel mai bun plan de viitor. În plus, aș vrea să am mai mult timp pentru viitoarea mea familie.

Interviu cu Corina-Mihaela Samoila, redactor sef adjunct al ziarului „ZIUA de Constanta”

Scris de Octavian D. CURPAȘ - Phoenix, Arizona - SUA

Luni, 25 Iunie 2012 07:50
